

ANUL VII. - No. 7
1 Februarie 1931

„Hristos, Regele, Națiunea“
„România a Românilor“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

- I. C. Cătuneanu: Un studiu mult așteptat — „Studii economice-politice (1890-1930)“ de A. C. Cuza.
- A. O. Măreșiu: Episcopul Prohaszka Ottokar despre „Morală creștină și antisemitism“
- N. Popa: Anarchia se propagă de sus.
- N. Popa: Socor și Garda de Fier.
- L. A. N. C. — Câmpulung.
- Pentru luminarea opiniei publice — „Anul 1930 judiciar“.
- G. Făcăoaru: D-ra L. Weiss, misionara Ligii Națunilor.
- N. Dimitriu-Fotin: Blank și slugile sale.
- V. Lăzărescu: Un act de apărare. Dumitrescu-Socor.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Un studiu mult așteptat

Zilele trecute am primit din partea autorului: „*Studii economice-politice (1890—1930). Cu o introducere de A. C. Cuza*“. Am citit, fără întrerupere, „introducerea“, cuprinzând 91 de pagini la un volum de peste 800 pagini, „închinat apărătorilor luminați ai ideii de naționalitate în politica economică românească“.

Constat dela început că termenul „introducere“ constituie un exces de modestie față de ceea ce cuprinde. Mai potrivit ar fi fost, studiu. Și încă un studiu luminos, care conduce pe cititor într'un domeniu ce se cerea de mult să fie tratat. În adevăr, intelectuali români, cari vor fi citit felurite studii și scrieri de polemică, în chestiunea jidovească, vor fi simțit de sigur lipsa unei lucrări de simtează, în care să se oglindească lupta ideii de naționalitate contra rătăcirii teoretice a ideilor de „umanitate și liberalism“ pe tărâmul economic, în ultimii 70 de ani din viața statului român. Nimeni nu era mai indicat a trata această chestiune ca Dl. A. C. Cuza, nu numai ca luptător naționalist-creștin, care a dat mișcării noastre o doctrină desăvârșită, dar și în calitate de economist care timp de trei decenii a adus o deosebită strălucire catedrii de economie politică dela Universitatea din Iași. Lacuna ce simțim cu toții, astăzi, este împlinită.

Li mulțumim, pentru-că deschide o pagină nouă din istoria politicii românești, și anume, cea mai interesantă, cea mai instructivă de care nu s'a ocupat nimeni până acum: latura economică a chestiunii jidovești, în politica noastră de stat, de când am apărut la orizontul vieții internaționale, dela Unirea Principatelor până astăzi.

Data fiind calamitatea învaziei jidovești, cu acapararea târgurilor din Moldova României mici, cu înmulțirea îngrijorătoare a Jidanilor și descreșterea populației românești, strămtorată și isgonită, din

mijloacele ei de existență, ori-ce Român luminat și patriot avea să și pună întrebarea: care vor trebui să fie „*directivele politicii economice românești*“ față de noua situație.

Urmărind răspunsul ce rezultă din declarații oficiale, scrieri, atitudini și fapte înregistrate din timpul domniei lui Cuza-Vodă până azi, Dl. A. C. Cuza ne poartă, cu măiestrie de istoric, prin luminările salvatoare și întunecimile periculoase, între cari s'a sbătut societatea românească în ultimii 70 ani.

Din luminările bunului simț românesc s'a înălțat radioasă, ca o moștenire neperitoare a experienței noastre istorice, ideia de naționalitate susținută de fii ai neamului de pe întreg întinsul pământului strămoșesc, spre a se face și în acest fel dovada unității de gândire și simțire a sufletului integral românesc.

Ideia de naționalitate a fost susținută dela Cuză-Vodă încoace de fiii Ardealului robit *Dionisie P. Marțian* (1829—1865) și *Simeon Bărnuțiu* (1808—1864) îmbrățișați cu neșarmurita iubire în Principatele Unite; a fost susținută de Băsarabeanul *Bogdan Petriceicu Hașdeu* (1836—1907); de străluciți fii ai Moldovei precum *Vasile Alexandri*, *Vasile Conta*, *Mihail Eminescu*, *Alexandru D. Holban*, *Gh. Mărzescu*; de energici luptători ai Munteniei, cari au sărit în ajutorul Moldovei cotropită de Jidani.

Figurile, intrate în istorie, a acestor luptători ne apar în toată splendoarea talentului, erudiției, cugetării ori energiei lor pusă în slujba necesității de a îndruma politica economică a României mici spre ocrotirea inițiativei și muncii românești.

Din întunecimile periculoase ale curentului contrar, tinzând a impune statului român modern, abia începător, ideile de „umanitate și liberalism“, se ridică două figurj,

pretențioase și presumptivoase, nu lipsite de talent, dar cu sufletul uscat și pustiit de neîncrederea în forțele de propășire și viitorul neamului, din care au ieșit: Titu Maiorescu și Petre Carp.

Ambii au purtat cu ei toată viața sentimentul negativ, sterp și oarecum molipsitor al scepticismului față de perspectivele de consolidare și înălțare a poporului român. Din acest fond rătăcit de cugetare și simțire, fatal trebuia să rezulte și nenorocita indicație de orientare, pe care au preconizat-o pentru țară, în timpul războiului mondial, care indicație i-a fixat definitiv în Judecata istoriei noastre politice. Cu tot ascendentul ce-l exercitau asupra contemporanilor și prin însușirile lor proprii și prin organizația politică a „*Junimeii*“, acești fruntași „junimiști“ nu au putut abate dela linia de conduită naționalistă, opinia noastră publică, în răstimpul dela 1866 până la 1879, tocmai în vremea când s'a fixat situația juridică a Jidanilor în Constituție. Nici la 1866, când ne-am făurit-o, nici la 1879, când am revizuit-o, nu s'a putut introduce în familia nației românești Jidovimea contropitoare și parazitară, mulțumiți ideilor lui Bărnuțiu, care de pe catedra Universității din Iași, a făcut școală și mulțumită școlarii săi de talent și energie, cari au știut să impună și la 1866 și la 1879 singura soluție compatibilă cu interesele noastre vitale. Nu trebuie uitat nici numele lui Alexandru D. Holban.

România mică își croise cadrul juridic, în care așezase pe Jidani. I se cerea numai energia morală să-i facă a simți aplicarea strictă a ideii de naționalitate, adică a protecție consequentă și crescândă a elementului românesc în viața economică cu așa efect, încât Jidanii, negăsând nici spații libere și nici poziții dominante de cușorit să fie constrânși de aspra necesitate a se îndrepta spre alte me-

leaguri. Această politică economică, înfăptuindu-se tot mai adânc și mai efectiv, o dictau întresele noastre vitale. Dar pentru aplicarea ei se cereau două condițiuni: oameni de caracter și o concepție justă a economiei politice.

Oamenii de caracter i-a împușnat, până aproape de limita dispariției, politica de partid cu sistemul slugărnicii față de șef și al corupției, mântuită abil și fertil de Jidani.

Concepția justă a economiei politice nu au avut-o nici conducătorii noștri oficiali, nici cei chemați să o răspândească de pe catedre. Și pentru unii și pentru alții, economia politică era și încă este „știința creiării, distribuției și consumației avuților“, independent de nație și patrie. Și această idee, așezată pe fundamentul fals al umanitarismului și liberalismului, au căutat să o aplice și unii și alții, unui popor lipsit de cultură, de experiență în lupta pentru existență cum era și este încă poporul român dela întemeierea Regatului până azi! O mai profundă rătăcire, cu mai păgubitoare consecințe nu se poate înregistra. Cu atare politică economică era fatal să pierdem toate orașele Moldovei, cu toate isvoarele de bogăție: meserii, comerț, mică industrie în favoarea Jidovimei cotropitoare.

Acum după-ce culegem fructele amare ale propriei noastre netrebnicii și rătăcirii teoretice, nu ne rămâne decât să se întoarcă guvernării și specialiștii în materie, la singura definiție mântuitoare pe care o dă Dl. A. C. Cuza economiei politice, nu numai pentru a corija o teorie, ci mai ales pentru a-i impune aplicarea practică, și anume: *„Economia politică este știința legilor și factorilor, cari stăpânesc populația umană în raport cu mijloacele de existență, având ca scop cunoștința și conducerea luminată a economiei națiunilor“*.

Așadar, adevărata țintă a economiei politice este în primul rând să ne învețe cum să înțelegem și să conducem economia propriei noastre națiuni. De altfel, și știința germană, conștientă de datoria ce-i incumbă, numește această ramură de știință „National-economie“! Dacă așa s'ar fi înțeles, dela mijlocul veacului trecut, economia politică; și partidele politice, în acest sens, ar fi aplicat-o la guvern, desigur că România mică ar fi rămas stăpână, cu meseriașii ei, cu comercianții ei autohtoni, pe orașele Moldovei.

În vremea când erezia periculoasă a liberalismului economic, susținut de fruntași junimiști, cari se apropiau de guvern, își produsese nefastele-i consecințe, în luna Decembrie 1886, se întorcea în țară dela studii Dl. A. C. Cuza. Imediat el înțelege falsitatea acestui punct de vedere și printr'o serie de studii, reproducuse în volumul de care ne ocupăm, ia poziție precisă, curajoasă, independentă în contra liberalismului economic din propria-i grupare politică: „Junimea“, în care se înscrișese ca membru. Agerul cercetător nu a înțeles să-și sacrifice convingerile științifice, dobândite prin studii sistematice, spre a-și menaja perspectivele de a ajunge. Alături de savant se ridică un caracter. Și și-a păstrat aceste prețioase însușiri, sporindu-le în

liniștea cabinetului său de lucru și în văltoarea luptelor politice, timp de 40 de ani, stând prin consecvența lui impunătoare ca un îndreptar pentru cei slabi și un rar exemplu pentru tinerile generații.

Dela 1890 până azi publică o serie de studii economice, a căror lumină a adus și aduce mereu opinia publică la dreapta judecată, la convingerea că aplicarea doctrinei naționaliste în politica de stat a României este singura soluție mântuitoare.

Faptul cum se trezește și în țară și peste hotare conștiința generală în fața problemei jidovești, constituie o dovadă că Dl. A. C. Cuza a avut viziunea profetică a stăpânirii ideii de naționalitate.

I. C. CĂTUNEANU.

Episcopul Prohaszka Ottokár despre: „Morală creștină și antisemitism.“

(Traducere din ungurește de: A. O. Mărcușiu)

„In fascicola de Martie a revistei „SIONUL MAGHIAR“ e vorba despre primirea Jidanilor din punct de vedere științific. Acest punct de vedere științific, pe care s'a pus dl. redactor, ne prezintă religiunea jidovească în teoria sa, și demonstrează clar, că nu-i ce primi, pentru că față de simbolul jidovesc nicăiri nu este acord general, nicăiri unitate în doctrină; peste tot obscuritate dubioasă, concepții suspecte, chiar netrezitoare de încredere, clauzule întortochiate și cărți sfinte inspirate de ura de specie. — Las însă rabinii să-și apere teoriile și pe ei; a apăra teorii și a le lămuri cu interpretări, totdeauna e mai ușoară problemă, decât a vrea să arunci umbră pe opiniile ce se validează în practică și morală, pe principiile întrupate în viață și fixate în fapte concrete. Că judaismul ce este, vedem în domeniul social, și pe terenul moravurilor. Iudaismul ca toată religia și filosofia, în domeniul moral și social se va arăta aceea ce este cu adevărat în sine. De aceea cine vrea să primească Jidanii, acela să privească în față morală jidovească, după cum aceea se validează pe tot pasul în viață: și atunci nu va fi silit să frecventeze școala lui Maïmonides sau a oricărui altfel de rabin posomorât, ca să învețe ce-i judaismul.

„În definitiv în domeniul social se încing luptele decisive și finale

ale principiilor; întrucât însă se extinde azi cea mai generală și imediată experiență, luată din viața socială, nu răzvim a accentua, că: *morală judaică este adevărată injurie a culturii creștine, prin care injurie această cultură creștină necondiționat se ruinează, dacă nu aruncă afară din sine veninul; așa dar statele creștine nu-i permis să primească jidovimea, ci trebuie să se apere de ea, unde numai și cum se poate, să se debaraseze de ea.*

„Aceasta în general o justifică ușor, și numai o privire peste patria noastră; dar abcesul judaic deja a ros până la schelet poporul creștin și partea cea mai mare a națiunii a dus-o la sapă de lemn. Jidovimea peste tot e abces, care înveninează moralitatea, cu deosebire în lumea de afaceri. Devalvează nivelul moral și ridică corupția la modă generală. Falsifică conceptele morale, neagă orice lege și idee, și neavând conștiință, sugrumă fără de inimă jertfele, pe cari a reușit să le prindă în mrejele sale. Pe acest povârniș întunecos și bestial umblă și dacă nu întregă jidovimea — căci doar și printre dâșii sunt oameni marini-moși, precum și printre creștini sunt suflete semite, sugătoare de sânge, — dar pe această cale întunecoasă umblă caracteristic spiriit judaic, ridicându-se ca o pacoste aducătoare de pericol, nu numai față de unele națiuni, ci față

de întreaga cultură creștină.

„Mulți oameni natural că citesc acestea, zimbînd, și le consideră de unilateralitate exagerată și mentalitate obtuză. Alții sufer și revolta sentimentelor nobile umanitare din cauza unei astfel de jigniri a Jidovimii și se atasează la aceia, cari proclamă antisemitismul de blasfemia secolului XIX. Dar sentimentalismul subiectiv și politica de struț necondiționat a eșuat... ca atare să luăm la mână disecarea mării și dureroasei probleme:

„Mai întâiu în viața europeană de vest ne întâlnim cu două curente sociale puternice: *antisemitismul și socialismul*, cari își datoresc ființa mizeriilor morale.

„Antisemitismul și socialismul sunt două curente de viață — ce desvâlue sbuciumul și chinul societății apusene! Acești oameni sunt sinceri și drepti! Poate că sunt pătimiși, agresivi, ba poate revoluționari, anarhiști, — modul, forma nu o aprobăm, dar atâta e sigur că aceste două curente ne arată rana deschisă a societății apusene și ne spun ce-i este și unde doare. Să le credem, aceea pe dreptul o pretind dela noi! De altcum, de fapt, sus poate sta, la masa de lux, privilegiatul muritor al zecilor de mii, sau chiar de aur și piatră poate să-i fie inima și cufundat în înșelăciunea amăgirii moderne, acela, care în această chestiune trebuie să creadă și totuși nu vede. Astfel de oameni întotdeauna vor fi; sunt osândiți cu orbire. Pe această curentul îi mătură, furtuna îi zdrobește; pentru că s'au înfundat în înștițuțiile putrede ale trecutului și nu știu să se plece, numai să se prăbușească.

„De aceștia peste tot sunt și să mărturisim pe față, în însăși biserică încă e extrem de mare numărul acelor, cari voesc să se razi pe evanghelie și urgitează decalogul; în realitate însă, acel decalog îl țin totdeauna numai înaftea ochilor zdruncinați ai împilaților și despoiaților, cassele werthaimiane ale jefuitorilor și spolatorilor le așează sub protecția bisericii și sub bolta cerească a moralei. Aceasta nu-i evanghelie și nici creștinism! Așupriții și spoliații întoarnă spațele acestui fel de creștinism și se înrolează sub steagul sectelor noi, aducătoare de pericol, cari corectează evanghelia și aplicarea unilaterală a creștinismului. Dacă vrem, ca marea parte a omenimei, — spoliată de drepturi și bani, care geme în sclăvia modernă, — să privească cu încredere spre biserică

că și evanghelie, atunci să nu angajăm evanghelia în serviciul puterilor stăpânitoare și să nu stăm strajă lângă prăzile mamonului; ci cu complectă libertate de conștiință, cu adevărat curaj apostolic, să arătăm acele rele intolerabile, cari ruinează definitiv creștinismul: întâiu prin aceea, că *introduc în societate principii păgâne-jidovești*; a doua prin aceea, că pe urma acestor principii *creiază pauperizarea în masse, amărăciune și demoralizare*, cari zdruncină edificiul întregii culturi creștine și peste o sută de ani cu siguranță ruinează totul.

„*Intre aceste rele se înalță ca un turn: judaismul, doctrina morală judaică, spiritul jidovesc de afaceri.*

„Să ne înțelegem bine! noi concepem antisemitismul ca o reacțiune socială, de afaceri, nu de rasă, nici religioasă. Antisemitismul este reacțiunea moralei creștine și-a ordinei sociale creștine, și ca atare este mișcarea cea mai îndreptătită, pentru dovedirea căruia fapt ne angajăm!

„*Judaicul spirit de afaceri este asasinul moralității.* Această convingere trebuie să ajungă la maturitate între noi. *Cine împiedecă validitatea acestui adevăr, face foarte rău serviciu culturai creștine.* Știm că se află și au fost întotdeauna spirite distinse cu cavalerismul idealismului, cari s'au închinat prieteniei jidovești; pe acest teren ne întâlnim și cu numele celor doi Reichenspergeri, cari au scos spada în parlamentul prusian, pentru emanciparea Ovrșilor. Dar acești domni, toți, parte s'au înșelat și de fapt mai târziu, și-au retractat votul prematur șoptit de teorie, parte nu au putut trăi acel timp, când sămănța aruncată s'a înmulțit. Istoria milenară a popoarelor creștine, care dela început, nu din preocupare confesională, ci din experiență amară, a condamnat spiritul judaic, mai mult valorează decât sentimentalismul umanistic de estensiunea unei schioape de timp. *Imaralitatea Jidovimii, inconștientiozitatea, cea ticăloșie, care n'are lege, acel spirit degenerat*, care despre bine, frumos și virtute, are numai concepte denaturate, cari în realitate numai de satirizarea gândirii creștine pot să figureze, aceea *cruzime imorală*, ce consideră de inimic poporul creștin și ca atare, în concurență, ține de onest orice mod, de bun orice mijloc, care e potrivit spre *sugrumarea creștinismului*, — zic, această *mârșăvie morală* a fost

dela început *causa pentru care creștinismul a osândit și înfierat Jidovimea.* TERTULLIAN, numește Jidovimea „*seminarium ignominiae nostrae*“, „*răsadnița înjosirii noastre*“. Cine este acel examinator atent, care n'ar putea spune aceste cuvinte și despre cultura creștină a secolului XIX (și acum a sec. XX), chiar cu un astfel de drept, precum mai de demult o scrie Tertullian despre cea din secolul al doilea?

„Pentru ilustrarea acestui adevăr servească șirele de mai jos.

„Jidovimea de aceea e abces pe trupul limștit al creștinismului, fiindcă nu cunoaște limită morală în câștigarea de avere.

„Modul modern de îmbogățire a adus socialismul pe grumazul societății apusene. Acest mod este șantajul, săcătuirea. O nedreptățire spăimântătoare și permanentă care, cu necesitate matematică îngrămădește câștigul, produsul muncii omenesti în buzunarul câtorva samsari și 'n urmă în al Rothschild-ilor, înaintea picioarelor căroră sed sclavele lor desonorate, națiunile creștine, și între acelea ca prima „*cea dintâiu fiică a Bisericii*“: FRANTA. Această gospodărie spoliatoare sparge orice organism, orice rânduială, atomizează popoarele, împinge edificiul social pe scara pauperismului, pe care scară va aluneca necondiționat în abisul prăbușirii și a celei mai radicale revoluțiuni.

„Acest proces se petrece acum înaintea ochilor noștri. Se prea poate, că bôrziamerii Jidani, cari locuiesc pe strada Ring-ului din VIENA și pe Calea Andrassy din BUDAPESTA, despre aceasta nu prea visează; căci doar întreagă presa liberală demonstrează o reală blazare față de acest curent istoric mondial; cu atât mai amarnic însă îi vor da prețul.

„Conform concepției creștine proprietatea privată și munca, asigură existența singuraticilor și le face posibilă mai mult sau mai puțin complectă dezvoltare a vieții. Dar omul este nu numai individ, ci și membru social; el trăiește în organismul societății, dar poate trăi și singur, potrivit naturii și demnității sale, și chiar pentru aceea munca și acvirea de proprietate trebuie să fie adaptabilă în acest cadru; și tot acel sistem economie, care subordonează individului, intereselor particularului, organismul social și posibilitatea de existență a colectivității, destramă organismul, produce în o parte a societății

supraabundență, aglomerare, în cealaltă parte mizerie intolerabilă, anemie și istovire.

„*Jidovimea* nici când nu a avut această concepție creștină, fundamentală, de cultură; de aceea dintru început *e incapabilă să joace rolul călăuzitoare de cultură generală*: principiilor sale foarte bine îi corespunde această situație, în care acum se ligărește disparat printre popoarele creștine spre blestemul și pedeapsa lor — ca bandiții, piratii și tâlharii, *nici când nu poate forma societate independentă ce trăiește în sine, fiindcă trăește numai din produsul altora*; ei însuși *nimic nu produc*. Jidanul *întotdeauna vrea să stăpânească peste celelalte națiuni*; și în istoria Testamentului vechi, al Jidovimii, ca predominant răsună acest ton ordinar, trupesc, bestial; spiritul semit, josnic usurpator al poporului, până la atâta a degradat supranăția morală întemeiată pe promisiunile mesiane. *Tie să se închine popoarele, — înaintea picioarelor tale să verse aurul lor, să slujească ție toate națiunile, tu însă, fiul lui Abraham, tu ești în totdeauna și pretutindenea scurgătorul grăsimii și măduvei altora, risipitorul mărgăritarelor de sudori ale altora, bucură-te de soarta ta și nu-ți bate capul cu națiunile sclave!*

„*Așa stă judaismul de trei mii de ani față de popoarele păgâne și mai încoace față de cele creștine*. Principiile sale morale, credința sa întunecată și superstițioasă duc necondiționat la împilare. Spoliațiunea formează caracterul felului judaic de îmbogățire, care totdeauna e și semnatura sistemului ce dominează, așa că pe dreptul putem zice că sistemul economic liberal, care a creat socialismul, de trei mii de ani a fost depozitat în imoralitatea Jidovimii, și secolului XIX i-a revenit meritul, gloria că a adoptat ca morală economică, principiile judaice, cu respingerea creștinismului.

„*Secolul XIX a devenit jidovesc în morala câștigării de bunuri*; după ce însă, morala creștină și nu cea judaică, a creat și susține până azi cultura creștină, cu invaziunea exagerată a elementului inamic, se otrăvește organismul și se prăbușește — precum se pulberizează stejarul, pe care vâscul într'atâta s'a împuțernicit, că cea mai mare parte a sucurilor absorbite în coajă, nu mai alimentează crengile și frunzele stejarului, ci oaspetele intrus și parazit.

„*Cultura creștină nu se poate*

sustine cu morală jidovească, și morala jidovească să împuțernicește pretutindeni, dar cu deosebire în sistemul economic, în consecință prin acest sistem economic jidovesc se va nimici cultura creștină apuseană. Pentru dovedirea afirmațiunii mele, de altcum foarte lămurite, chem în ajutor și autoritatea unui vestit pseudonim. Opera sa nici nu o pot recomanda în deajuns: titlul aceleia: „*JÜDISCHES ERWERBSLEBEN. SKIZZEN AUS DEM SOZIALEN LEBEN DER GEGENWART. Von Robert Waldhausen. PASSAU, bei R. Abt. . . .*

„Centrul tuturor străduințelor epocii moderne este problema socială. Țițina și totdeauna rana deschisă a acestei probleme sociale este jidovescul sistem de speculație. Națiunile creștine au cu totul altă concepție despre muncă și câștig, decât Jidanii. Morala creștină consideră munca de o problemă fixată de Dumnezeu, pe care trebuie să o rezolve nu numai spre binele propriu, ci și spre al societății. Convingerea creștină nu poate permite, ca interesul privat să se validiteze nelimitat în detrimentul altora. Precum contactul personal aduce după sine folos reciproc, așa și circulația economică să fie spre folosul tuturor participantilor. Un scriitor roman (S. AMBROSIU) astfel exprimă chiar frumos acest adevăr: „Precum schimbul de gândiri, de idei, e împreună cu avantaj reciproc, așa să fie atât unuia cât și celuilalt de folos, schimbul de bani și marfă“. Pe când din contra, tot dânsul, astfel caracterizează concepția păgână și judaică: „Paguba altuia, Jidanul și Păgânul o privește de câștigul său“. Și a ghicit-o; într'aceasta se ascunde șiretlicul judeo-păgănesc, al câștigului de bunuri. Covârșitoarea parte a Jidanilor întotdeauna speculează la deficitul altora, ca să se îmbogățească. Evident că în tulbure acela iasă deasupra, care se îngrijește numai de sine și care nu-și face scrupul dintr'aceia că strivește pe deaproapele său. Tot astfel e clar că acela rămâne înapoi, care e cu considerațiune și la altul. Și acum să înțelegem, *de ce se îmbogățește Jidanul așa de repede*.

„Isvorul a toată moralitatea este conștiința. La popoarele creștine conștiința se formează după doctrina lui Isus Cristos. Emanciparea Jidanilor, a căror concepte despre muncă și câștigarea de bunuri s'au împotrivit diametral opus cu principiile popoarelor creștine, a

sdruncinat și ruinat întreagă societatea creștină. Concepția și inconștiențiozitatea judaică se înfig tot mai adânc în societate și falsifică conștiința morală generală. Sau trebuie să renunțăm la susținătoarea culturai creștine, la conștiință și să devenim păgâni, sau la averea noastră și să ajungem cerșitori. *A emancipa pe Jidani în societatea creștină atâta înseamnă, cât a da aceeași libertate imoralității ca și moralității, aceleași drepturi inconștiențiozității ca și conștiinței*.

Atât, spre clarificare principiară.

„Dacă din lumea principiilor pășim pe pământul unguresc (N. R. : și întocmai astfel zicem noi că : pământul românesc), toată mușcătura de pământ, tot orașul și satul... ni se deschide înaintea ochilor ca scena tristă a pustiirii și jafului jidovesc: bogăția noastră o împușesc și sângerează vampirii cămătăriei... Ungaria este Eldorada cămătăriei jidovești; drept, că peste tot pustiește acest cancer economic; dar BUCOVINA, GALIȚIA și UNGARIA deja proverbial gem în pumnul Jidanilor, și vor geme, până când puterea socialdemocraților nu va zdrobi această cultură apuseană sinucigașă, și nu va deschide iarăși drum conceptelor evanghelice despre muncă și mizerie. Ori cât de alarmantă să se pară această afirmațiune: trebuie să declarăm, că socialismul va fi corectivul creștinismului judaizat.

„Cămătăria jidovească pustiește pe tot terenul și în toate stratele societății, pustiește în vânzările de vite și cereale, în împrumuturi, industrie, comerț, prin tot soiul de falimente, licitări și lichidări false și frauduloase, reclame mincinoase, concurență etc. etc.

„Așa e spiritul judaic de afaceri! Gura poporului deja a învățat a șopti, că pe comerciantul creștin lipsa și concurența, îl constrânge să aleagă între aceste două : sau recurge la practice jidovești, sau falimentează. Astfel *moralitatea de afaceri în continuu trage scurta* și se face de batjocură prin succesele realizate pe căi piezișe, de ingeniozitatea și inconștiențiozitatea jidovească.

„Consecința egoismului moralei jidovești de afaceri este aceea perseverare diabolică prin care-și distruge definitiv jertfele, după ce i-a reușit să le prindă bine în cursă.

„Sistemul judaic de îmbogățire chiar fiind fără limită și neînfrânat, prin considerațiuni altruiste, calculează rece, așteaptă, perseve-

rează, dar îndată ce i-a sunat ceasul e fioros până la groază. Despre aceasta nu-i suficient a citi: aceasta trebuie văzută; trebuie observată zădarnica svârcolire, de ani, a țaranului, care vrea să se desfacă de sub greutatea datoriei înmulțite artificial și a cametei istovitoare, ce leagă sfârșitul prăpastiei, cu lanțuri de fier, de grumazul său. Trebuie văzut calculul rece, pânditor, cu care Jidanul lăfăște pe încetul, dar sigur, jertfele sale și sugă după aceea fără milă semn de compătimire, sângele omului distrus cu indiferentismul, cu care anatomul s'a obișnuit a diseca și îmbucătăți cadavrul. Consecința unei astfel de moralități comerciale va fi, *că banul și proprietatea repede se aglomerează în mâinile lor*, sau dacă proprietatea eventual nu o ocupă, fiindcă rentează puțin, lasă țaranul pe ea, și-i cuprinde totul afară de viața desbrăcată; lor le lucră, pentru ei șângerează, e selavul lor.

„Altă consecință a spiritului nelimitat egoistic jidovesc este, că peste tot se dedică la astfel de afaceri, cari rentează mai mult neîntrebându-se, ce zice la aceasta morala.

Imoralitatea judaică de afaceri, de cele mai multe ori e păcătoasă și infamă în însași marfa. Să ne gândim numai la *băncile, presa și comerțul de fete*, jidovesc... toate sunt abcesul și asasinul societății.

Păcatul, seducerea, prostituția, comerțul și uciderea premeditată a sufletelor, toate acestea sunt produse din răsădina „moralei“ de afaceri jidovești. Dacă copiii familiilor distinse se abat pe căi rele, arareori ne înșelăm, dacă în căderea lor adulmecăm Jidan.

Jidanul îi liferează calul, trăsura, căminii; el îi stimulează la desfrâu și viață imorală; el e mijlocitorul și „autorul“. Sub pretextul recăștigării banului apoi îl atrage pe tânăr la *jocul de bursă* și în câțiva ani e gata falimentul, averea a ajuns în mâna jidovească. Cine cunoaște relațiile sociale din *PARIS, VIENA, BUDAPESTA*, la tot pasul vede limpede această muncă îngrozitoare. La braț cu aceste apucături de ispitire umblă prostituția. Comerțul de fete, exclusiv, este în mâna Jidanilor și se bucură de *organizare internațională*. În astfel de afaceri imorale nu putem căuta nici un strop de cinste; e la ordinea zilei, înșelăciunea, furtul, camăta, jaful în forme ne mai auzite; și un astfel de spirit murdar, saturat cu astfel de

pestilențiale concepte morale conduce și azi de nas publicul în presă... pe când aceasta închide ochii la toate, legalizează morala judaică și sistematizează imoralitatea jidovească ce înveninează cultura creștină.

„Dar până acolo am ajuns, că Jidovimea cutează a declara „in luce culture christianae“: că nu are conștiință morală.

„Cinstea nu-i altceva decât capacitatea de plată“, așa a definit „cinstea“ în Viena un bôrzianer, citat ca martor în fața Tribunalului; așadar cinstea este atâta cât: ban, *acela are cinste care poate plăti*. „Cine-mi ia banul, acela-mi ia cinstea“ a spus *ROTHSCHILD N.* — „Cu morală nu putem face linii ferate“, zicea Jidovul avocat *NEUDA*, apărătorul baronului Ofenheim, în rușinoasa pără de cale ferată. Așadar numai fără morală se pot face linii ferate..., ca Ofenheim, care numai cu înșelăciune și jaf a făcut linie ferată *căci* cu morală, nici nu ar fi putut face linii ferate, așa cum le-a făcut, cu câștig de atâtea milioane.

„Că Jidovimea nu are conștiință morală se învederează și deacolo că de ajunge vreun Jidan undeva în șlamastică pentru ceva delict flagrant, toată Jidovimea grohăe și pune în mișcare toate aparatele ca să-l scoată din noroiu. Presa, finanța, „știința“, „Alianța Israelită“, toți acești factori onorabili, mobili, gâfăe de incordare ca să împiedece cursul dreptului și al legii și să mușamalizeze lovitura amenințătoare, spre cinstea dreptății... *); Jidovimea dovedește prin aceasta că despre dreptate nici în privința aceea n'are idee, în baza căreia vătămarea legii pretinde revindicare, iar fapta rea, pedeapsă. ... Când însă Jidovimea neagă necesitatea satisfacțiunii morale, totatunci se transformă în propagatoarea celei mai periculoase corupții. În lupta alor două concepții adeseori elementul mai rău ajunge în preponderanță și prin aceasta provoacă distrugerea popoarelor și prăbușirea de stat...

„... „Etica judaică nu cunoaște dreptatea și virtuțile morale; principiul său suprem este egoismul nelimitat; în consecință jefuește, strivește, și secătuește fără milă; în materie nu cunoaște deosebire între bine și rău: fiindu-i bun și cinstit tot ce-i aduce ban: atât fal-

*) Cum au făcut-o și în procesul omorului ritual dela Tiszaeszlár.

șificarea de poliță și jurământul fals, cât și comerțul de pantaloni, hăinițe sau fete, — după cum a îndrăsnita-o și spune aceasta un agent Jidan, într'o pără de samsar dela Lemberg: „ce treabă are On. Tribunal cu aceea că eu port comerț de hemeiu sau de fete?“ — și grație toleranței creștine: pe acest Jidan nu l-au linșat acolo numai decât! Morala judaică în cele din urmă nu cunoaște sancțiune, n'are conștiința, că vătămarea legii trebuie pedepsită și infrațiunea reparată.

„Întreb după toate acestea: ce să facă societatea creștină cu morala jidovească, a cărei principiu fundamental, obiect, sancțiune e adevărată tabula rasa? ce să facă cu aderenții acestei morale cari în inegalitatea de luptă — căci doar conștiința totdeauna stă în inegalitate de luptă în privința succeselor cu inconștiința — zic, în neegalitatea de luptă necondiționat se urcă în grumazul cinstei, moralității și a culturii creștine? Să-i primească? Dar merg mai departe: să-i emancipeze? La această întrebare nu răspund; omul, pe care nu farmecul frazelor, ci comparația principiilor îl evaluează spre o judecată corectă, nu-i avizat la răspunsul meu.

„Experiența amară pe mulți i-a silit să mărturisească sincer, că au greșit când fără selecționare au delăturat piedecile dinaintea Jidovimii și au deschis teren aceluși val, ce bombardează nemijlocit acuma, peste tot, concepția creștină și prin presa, pe care a pus mâna, își recrutează din creștinătatea coruptă credincioase, dar funebre, trupe subsidiare, spre nimicirea culturii creștine. Intre aceste mărturisiri nobile, loc distins ocupă declarația Dr.-ului *REICHENSPERGER P.*, ce a făcut-o în parlamentul prusian, la discuția proiectului legii școlare din 25 Ian. 1892: „Trebuie să constat, că cel puțin întrucât eu văd, în capul opoziției (în cea mai vitală chestiune a culturii creștine), înaintează *presa liberală jidovească*. Această presă urtează școala comună, respective școala fără religione. Dar înzadar am urmărit, nicăiri n'am dat de aceea, că în această presă *barem odată să fi țipat contra școalelor comunale jidovești existente*. Doamne ferește; aceste principii ce le propagă cu glas înalt, trebuie aplicate numai la tinerimea creștină, mai bine zis, în contra tinerimei creștine. Numai dăunăzi au ținut întrunire învățătorii Jidani, și cu

mare curaj și interes s'au ridicat pelângă aceea, că școalele comunale jidovești trebuie nu numai susținute, ci și înmulțite. Gândesc că în toiu acestor fapte fac bine, dacă adresez Jidovilor un binevoitor protest. Partidul liberal jidănesc să cumpănească bine, că *firul răbdării poporului creștin deja și până acum a foarte încordat, și că ușor se poate rupe*, și că atunci pot urma evenimente, pe cari nu voesc a le zugrăvi. *Fata viam invenient*, dacă respectivii rămân și pe mai departe pe acel povârniș pe care au înaintat până aci. Când presa jidovească a dorit să suprima orice interes catolic în lupta culturală, am avut ocaziune să-i atrag atenția, că eu am fost acela, care conform mărturisirii parlamentului *am suspendat și zădărnicit rezoluțiunea*, deja gata, a partidelor de atunci, în baza căreia au hotărât să sisteze dreptul de egalitate politică și civilă a Jidanilor. Mulțumita pentru aceasta de multeori am gustat-o deja. Azi nu ne temem de expectorațiile presei jidovești, numai aceea o repet și precaut repet: *să fie atenți, ca să nu se încurce*“.

„Că și-au greșit calculele o dovedește foarte bine socialismul. Socialismul este propriamintă chestiunea jidovească; judaizarea spiritului de câștig, de comerț, de afaceri și teoria judaică de spoliatiune și jaf a introdus socialismul în viața ca o splendidă reacțiune. Bebel, Liebknecht și ceilalți rād antisemitismul, zicând, că nu numai Jidani sunt Jidani, ci și creștinii sunt Jidani, când se închină sistemului economic modern. Ar avea dreptate Bebel-istii, dacă antisemitismul ar lua lăa țintă rassa sau religiunea jidovească, dar aceasta nu o face; antisemitismul numai atunci e îndreptățit dacă urmărește sistemul jidovesc de îmbogățire, va să zică morala judaică. Și în aceasta privință, natural, antisemitismul veritabil se îndreaptă nu în contra rasei jidovești, ci în contra acelei spețe imorale, care — nască-se, fie din sânge jidovesc, fie creștinesc — se închină sistemului judaic de a câștiga banul, prin jaf. *Și acest antisemitism îl proclamă morala creștină, societatea creștină — orice instituție creștină, întreg creștinismul, dacă nu vrea să-și fie sinucigaș*.

„Știm că cercurile culte creștine, din cari ar trebui să iasă reforma, au devenit jertfa corupției jidovești, și că dela legiferare și guvern nu putem aștepta nimic pe acest teren.

Ordinea socială creștină deja a dispărut. De fapt nimic nu observăm din ordinea socială creștină, ci spiritul judaic stăpânește toată viața publică și cercurile culte, afară de vreo câteva onorabile, dar cu atât mai provocătoare excepțiuni. Nu ar exista chestia jidovească, dacă creștinătatea cultă nu și-ar fi renegat principiile și pe sine însași. Până ce Jidanii apără și pe cei mai abominabili criminali de-ai lor și le împodobesc păcatele lor grozave, până atunci deputații și bărbații de stat creștini nu se epuizează de atacurile la adresa creștinismului și'n urma acestei imbecilități într'atâta se degradează, că se fac potriviți nobilei rol de a fi înhămați de catări și măgari la trăsura Jidovilor, pentru transportarea banului creștin furat.

Dar conștiința de sine și simțul firesc al popoarelor nu se poate falsifica așa ușor ca judecata superficială a inteligenței decedate, desbrăcate de credință și crescute pe măsladul presei jidovești, și chiar pentru aceea nedreptatea săvârșită asupra popoarelor provoacă reacțiune, care restabilește echilibrul și recăștigă iarăși dreptate creștinismului apăsător și batjocorit.

„Să nu ne consideră nimenea răsvrățitori, niți profeti socialisti; după cum am amintit, acelea sunt fapte incontestabile. Dar două lucruri, foarte mult trebuie să le evităm și pe acestea bine trebuie să le cumpănească ori ce sociolog, ori ce păstor sufletesc, ori ce om, care poartă la suflet binele poporului:

„*Unul este*, că actualmente sistemul economic nu-i creștin, că repartizarea banului nu-i justă și după dreptate, că mare parte a capitalului nu-i în mâna posesorului legitim;

„*celalalt este*, să nu așeze nimenea biserica și morala bisericii creștine de strajă, de jandarm lângă cassele werthaimiene îmbogățite prin nelegiuirea și judaica câștigare de bani.

„Vrea sistemul economic judaizat dela noi să vestim evanghelia și decalogul? Vrea să legăm de sufletul oamenilor să nu fure? Dacă aceasta o vrea dela noi, atunci lui îi izicem mai întâiu: *Nu fura*; pentrucă atâta nimenea nu a furat, delapidat și jefuit, cât sistemul economic modern, judaic, liberal.

„Trageți domnii mei consecințele din aceasta! Cum vom judeca moralitatea acelor bieți muncitori, cari fiind datori să lucreze pentru plată mizerabilă, „fură“, adecă după obișnuita terminologie de până acum, zicem că „fură“? Cum

vom judeca procedura acelor oameni, cari duc vreo câțiva saci cu grâu sau orz depe podul lipitoarei jidovești a satului? Morala creștină naturală că în aceasta parte va fi întotdeauna rezervată, pentru că în validitatea dreptății s'ar dejuca și patima poporului ruinat și secătuț; dar în cele din urmă morala creștină nu-i oarbă, ca să nu vază ce-i strălucitor ca soarele, și nu-i așa fără de suflet, încât mulțimei exploatare să-i predice numai despre răbdare și despre marea valoare a sărăciei. Această sărăcie ce-o aduc hoții și tâlharii asupra omului, Sf. scriptură nicăiri nu o laudă; pentru că nu laudă sărăcia amărâtului jefuit, ce a căzut în mâna hoților, călătorind din Ierusalim la Ierihon, ci, da, laudă aceea sărăcie ce a recomandat-o Isus tânărului: Du-te și vinde tot ce ai și-apoi vino și mă urmează. Aceasta nu e aceea sărăcie ce ne-o încercă liberalismul jidovesc asupra noastră.

Această poziție o ocupă morala creștină față de societatea modernă jidovească. Contradicțiile nu pot fi mai pronunțate și dușmănia ce pornește pe acestea încă va fi „pro aris et focis“. N'avem altă scăpare, decât de a reazeza sistemul economic pe bazele principiilor creștine; spre aceasta însă e necesar, ca cercurile culte să nu se întoarcă de cătră creștinism. Să ne ridicăm odată pe înălțimea revizuirii istorice, de unde vom vedea clar că cu astfel de apostazie dela creștinism, cu astfel de sclăvie condamnată, societatea europeană nu se poate menține față de viața și principiile judeo-păgâne. Dacă cercurile culte sunt așa de miope, încât nu scutură depe sine acel jug jidovesc, pe care și ele-l condamna între patru ochi, dacă sunt așa de fără caracter, încât schimbă creștinismul cu liberalismul judaic: atunci de fapt ne coborâm mai jos pe covârnișul decadentei și sau socialdemocrații vor strivi această societate lașă, sau va apare încetul cu încetul o generație creștină viguroasă, care trezindu-se la conștiința rușinei părintești, cu energie eroică și jertfe ce nu pot lipsi, va câștiga valabilitate dreptății creștine.

A. O. MĂRCUȘIU
— Năsăud. —

Notă. Articolul de mai sus a fost scris încă prin anul 1893, de genialul Episcop rom. cat. Prohászka Ottokár (†), din Székesfehérvár — Ungaria, și publicat mai nou, în vol. XXII al operelor sale, intitulat „Iránytü“, pag. 1—13.

Anarchia se propagă de sus

Directorul Ministerial al Ardealului, Domnul Dr. Valer Moldovan și adunarea cuzistă din Ieudul Maramureșului

În 25 Ianuarie curent era să fie o adunare cuzistă la Ieud. Pregătirile ce se făceau în jurul acestei adunări aveau, de sigur, oarec-care însemnătate, dat fiind că vestea i-a mers până în cabinetul Domnului Director Ministerial, care în râvna sa patriotică, repede s'a sesizat și a expediat ordin sever autorităților județene de a nu admite, la nici un caz, adunarea cuzistă.

Subsemnatul, fiind delegat din partea organizației noastre clujene a L. A. N. C. spre a propovădui rostul și năzuințele noastre de program, am purces la drum.

Spre a ajunge la țintă, am făcut sforțări, de cari — îmi place să cred — numai noi Cuziștii suntem capabili. Dar asta nu împoartă.

Împoartă însă altceva, și anume: Năzuințele noastre politice, pornite în cadrul legilor în vigoare, sunt călcate în picioare de către exponentul celei mai înalte instituțiuni de des centralizare democratică, de către Dl. Dr. Valer Moldovan.

Mai trebuie amintit?... că în urma înaltului ordin jandarmii concentrați în Ieud și jur și-a făcut pe deplin datoria? Pe ziua destinată, răii aceștia de cuziști, năvălitori spre Ieud, au fost reținuți cu succes dela distanță, și nu s'au putut apropia să contamineze comuna aceasta pacinică. O singură excepție: subsemnatul. În urma greutăților de drum și călătorie, am ajuns într'un timp, când nimenea nu-și mai închipuia că sosește încă cineva la Ieud. Duminecă, înainte de zorii zilei, între 4 și 5, am intrat în casa ospitalieră a prietenului nostru de aici. — Surprindere generală.

La 8 oare jandarmii ne calcă casa. Mi-se ia interogatoriul: cum am putut veni, ce caut, cine sunt? terminându-se cu aceea, că adunarea nu s'a admis din cauza ultrademocratului ordin din Cluj, și că subsemnatul „în numele legii“ sunt declarat de arestat la domiciliul, unde mă aflam.

Am protestat înzadar. Nici la biserică nu m'au lăsat. În situația, ce mi s'a creat „în numele legii“, neavând altceva de făcut, m'am învoit să fiu transportat la 17 Km. de Ieud, spre a interveni la primpretorul de plasă din Dragomirești. S'a reușit astfel să fiu îndepărtat

din comuna cu pricina, și după aceea, comună de comună să fiu ex-cortat de jandarmii, ce ni se țineau în urmă până m'au scos din județ. Frumoasă democrație, Domnule Minsitru al Ardealului! Noi ne cunoaștem de mult. La Târgul dela Găina, când nu erați încă ministru, ați sfîmțit steaguri de voi-nici, iar la Câmpeni ați invitat pe țărani să dea în cuziști cu pietri: lucruri de bună seamă au contribuit și ele la ridicarea D-Voastră în demnitate ministerială.

Dar să lăsăm gluma și să dovedim că măzdrăvăniile acestea nu duc la bine. Ele duc de-a-dreptul la anarhie.

Liga Apărării N. C. departe de-a fi extremistă, e singura organiație politică, care pe cale legală și în mod natural, poate să unească pe Românii divizați în partide și să-i ridice din halul și desnădejdea în care i-au târât certurile între ele, precum și jafurile celor ce-au ajuns la putere.

Că noi, Cuziștii, agităm populația pacinică și că sămănăm ura de rassă, periclitând pacea dintre creștini și Evrei, toate acestea sunt minciuni, pentru naivii fără de judecată.

Românii nu-i iubesc pe Evrei, dar care popor îi iubește, când aceștia trăiesc ca paraziții, și sleiesc prin specula lor toată puterea de viață a popoarelor printre cari se așează.

Antisemitismul îl propagă Evreii. Natural ca popoarele sănătoase să se apere și să reacționeze cu succes. Antisemitismul crește și se dezvoltă în proporția cum crește pericolul. Azi ni se dă ocazie de antisemitism ce ia proporțiile convenite alături de noi, în: Germania, Italia, Ungaria, Polonia, Anglia, și chiar și în Palestina.

Nu e trebuință de-a agita spiritele. *Ura celor năpăstuiți există și se îndreaptă în contra tuturor paraziților*, fie Jidovi sau Jidoviți, cari întovărășiți în partide s'ajută reciproc la spolierea cetățeanului, ajuns la marginea răbdării.

Unde mizeria și foamea e mai mare, acolo nedreptățile devin insuportabile, și revolta generală abia se mai poate stăpâni. Cuziștii sunt de vină? Ei nu-s nici Jidovi și nu-s nici Jidoviți! Ei n'au guvernat, ca

prin nelegiuirile și sărăcia adusă pe țară să agite spiritele. Maramureșul, ca și alte ținuturi năpăstuite de speculă și jaful de cămătari, e plin de revoltă! L. A. N. C. reprezentată prin nume și prin tovarășii noștri de luptă, nu pentru agitații a purces spre Ieud. Agitațiile le-au făcut alții. Noi am fi sămănat sămânță nouă, sămânța nădejdi de bine fără nădejdi noi, nu există echilibru, nu mai există pace.

D-Voastră, Domnule Ministru al Ardealului, ați zădărnicit această intervenție a noastră în Maramureș la Ieud. V'ați temut de cuvântul nostru că agită? Ați făcut rău. Nu cuvintele noastre. Faptele D-Voastră sunt acelea, cari în totdeauna au agitat și urmează și azi să agite spiritele. Ați călcat legea, Dle Ministru, dând ordinul de nerespectare ale legii instanțelor din Maramureș. Și au înțeles cu toții... răul ce D-Voastre, ca Ministru, nu-l puteți înțelege: Cine seamănă vânt, va secera furtună.

NICOLAE POPA

— Cluj. —

L. A. N. C. Jud. Câmpulung (Bucovina)

Dl. înv. *Gr. Berciu*, a organizat în cursul lunelor Noemvrie—Decemvrie—Ianuarie, comunele: Dorotheia, Negrieni, Ostar, Slătioara, Păltinoasa, Gemene și Valea Bouului.

Iar întruniri a ținut în comunele: Frumosu și Vatra Moldoviței. — Membrii noi au depus jurământul și au primit carnete de identitate. S'au făcut mișcări și la gazeta „Chemarea“.

Români!

Dacă voiți să vă luminați asupra primejdiei franc-masonice, citiți

„Buletinul

„ANTI-JUDEO-MASONIC“

Organ al institutului de cercetări judeo-masonice.

Str. CAROL Nr. 9.
BUCUREȘTI.

Socor, și Garda de Fier

Suntem deja după atentatul elevului de cl. VI liceală Dumitrescu, contra ilustrului director al și mai ilustrului ziar din Sărindar: „Adevărul“.

Un atentat la viața unui om, mai ales la noi, la Români, popor îndeobște cunoscut ca bun la inimă și milos, totdeauna a surprins neplăcut, și a revoltat contra faptului, întreaga opinie românească.

Regretele și simpatiile Românilor, pentru un om care a scăpat cu viața, — chiar și fiind acesta Evreu — sunt naturale.

În urmarea cazului de față însă, chiar pentru că Dl. Socor este Evreu, înverșunarea cu care se lucră e mare, și măsurile ce se iau sunt nedrepte.

Românii totdeauna au fost nedreptățiți și lucrul acesta este atât de adevărat că toată lumea îl știe. Se revoltă sufletul românesc de nedreptatea ce i se face lui, în țară.

Sub ochii noștri vin năvală, ne năvălesc străinii. Străini de rasă și străini la chip și la asemănare, ei vin și ne ocupă țara. Scaunele Marilor Voivozi de odinioară: Maramureșul lui Dragoș-Vodă, Suceava și Putna lui Ștefan cel Mare, azi gem, Iașii s'au înstrăinat și Bucureștii le urmează.

Acesta-i adevărul. Și adevărul acesta e atât de trist, că amintindu-l numai *riști* să devii „agitator ordinar“, „agitator criminal“ al „maselor inculte“ și, vai, periclitzi atunci să se deștepte robul și să rupă această pacinică convențiune cu străinii, veniți să-i înstrăineze avutul, să-i altereze și alcoolizeze fizicul și să-i otrăvească sufletul.

Revenind însă la *Socor*, risc, ca 'n legătură cu otrava sufletească a presei jidovești, fiind D-sa director al ziarelor de această nuanță „Adevărul“ și „Dimineața“, risc, zic, să devin și eu „agitator odios“, cu toate consecințele, aducând la cunoștința cetitorilor, următoarele:

Lectura „floarea literaturilor străine“, editată, spre fericirea și cultivarea sufletului cetitorilor români, săptămânal, și îngrijită de acelaș spirit iudaic al Adevărului, în Nr. 280 „MOARTEA MINCIUNII“, roman, al cărui titlu vrea să însemne *biruință asupra bisericii creștine*, la pag. 13, găsim următoarele fraze:

„Ce tot vorbești de Dreptatea Dumnezeiască și de mângăierea bisericii? Blestemat fie bunul și atotputernicul vostru D-zeu, blestemată

biserica voastră, care propovăduiește minciuna“.

La pag. 14:

„Mă numesc prof. Acerbus, și în calitatea mea de rege al lumii criminale... chirurgul omenirii cușitul meu stârpește imediat abscesul. Pe mine o să mă binecuvinteze lumea, căci nu D-zeu, ci eu sunt acel care împiedec răul să nu se îngrămădească până la cer“.

La pag. 18:

„Pivnița principală a „Centrului Religios“ e înțesată cu 1000 kg. de ecrasită... Centrul religios a ajuns la sfârșitul uneltirilor sale... Măsura infamiilor lui s'a umplut. Să moară... O flacăra orbitoare... bubuitura sguduitoare... crăpături adânci în zidurile Centrului Criminal, care se prăbuși cu un sgomot infernal“ etc.

La pag. 31, în al doilea roman din aceeaș „floare a literaturii străine“, tot spre întărirea sufletească a cititorului:

„...blestemat să fie El, și toată opera cărpăciască a creațiunii lui, să fie blestemată...“

Iată, iubitorilor cetitori, ce otravă strecoară printre așa-zisele flori de literatură străină, în sufletele plâpânde ale cetitorilor Români, ce-ar avea pretenția să fie crescuți în morala creștină, în iubirea de-a-proapelui și în preamărirea lui Dumnezeu.

**ȘI CINE E PROPOVĂDUITO-
RUL ȘI CINE SUNT RĂSPUNZĂ-
TORI PENTRU ACEASTA?**

E Socor, cu ceilalți Jidovi ai săi, editori și redactori ai ziarelor „Adevărul“ și „Dimineața“. În al doilea rând sunt vinovați și înaintea oamenilor și înaintea lui D-zeu, jidoviții, adecă Românii ce s'au întovărășit cu Jidovii; ei sunt prietenii lor, sunt lacomi, ca și ei, și-și vând pe bani cu serviciile, și cinstea, și neamul și chiar și pe D-zeu.

În stabilimentele Adevărului și sub egida personală a D-lui Socor, se face apologia crimei, a criminalului ce 'nfruntă pe D-zeu și-și asumă binecuvântarea lumii.

Biserica noastră propovăduiește minciuna? Nu! Ea propovăduiește adevărul, modestia și dreptatea: „Iubește pe deaproapele tău ca pe tine însuși“.

Dar țara noastră nu este stat creștin, ea aparține altor moravuri decât acelea creștine, noi avem constituție modernă; la noi se poate scrie orice și la adresa oamenilor

mari și chiar și la adresa lui Dumnezeu.

Avem constituție modernă, și guvern constituțional; și avem democrație. Că 'n mijlocul partidelor democratice, țara se jidovește și Români pier, numai „nebunii“ își bat capul.

Așa se 'ntelege goana sălbatică deslănțuită de autorități contra *Gărzii de Fier*, și *Arhanghelul Mihail*, precum și patima scuipată de Sărindar, contra L. A. N. C.

Doar, avem constituție modernă, adusă cu consimțământul prelaților tuturor bisericilor creștine. Nu văd pe nimeni să protesteze, nu se revoltă nimeni. Nu se revoltă nimeni contra înstrăinării acestor meleaguri, nu se revoltă contra anarhizării acestei țări de către Socor și a uneltelor lor; pe acesta îl încredește de dragostea lor eternă, dar se revoltă contra revoltatului.

Și aici mai ales... centrul bisericesc se adeverește, par'că, să devină „centrul criminal“.

N. POPA
— Cluj. —

L. A. N. C. Jud. Câmpulung (Bucovina)

În consiliul L. A. N. C. jud. întrunit în Noemvrie 1930 în orașul Vama, s'a hotărât:

1. Intensificarea propagandei (L. A. N. C.) prin gazeta „Chemarea“ de sub cond. D-lui Dr. Haralamb Vasiliu.

Dl. învățător Grigore Berciu, secretarul org. jud., și-a luat însărcinarea cu administrația și Redacția acestei gazete pentru jud. Câmpulung, încă în luna Octomvrie 1930.

Propaganda se va mai face prin manifeste, circulare și întruniri pe centre.

2. Organizarea L. A. N. C. în comunele unde încă nu există, precum și reorganizarea cadrelor vechi.

3. Se va întocmi un *Memoriu* asupra cametelor, datoriiilor, precum și a altor rele și neajunsuri din județ. Acest *Memoriu* se va înainta de o delegație de munteni M. S. Regelui.

Organizația din comuna Doroteia, își va sfinți în curând steagul. La această înălțătoare sărbare, vor participa organizațiile din împrejurime și delegați din județ.

Pentru luminarea opiniei publice

Ziarul „Universul“ din 4 Ianuarie 1931 conține pe 9 coloane o lungă serie de felurite cazuri, grupate în subtitluri, în cari întâlnim variate și interesante fapte în coliziune cu morala publică ori cu dreptul penal. Articolul intitulat: „Anul 1930 judiciar“ este semnat de dl. Ion I. Nedelescu; și, dacă pentru penalist și gânditorul politic prezintă multă materie interesantă, pentru noi antisemiții oferă dovezi luminoase despre proporția în care Jidanii devin clienții codului penal în materiile în cari din vremuri străvechi au devenit profesioniști și maestri, și anume: în „*escrocherie*“, „*contrabande*“ și „*falimente*“.

Toate aceste subtitluri sunt luate din articolul mai sus citat. Din ceea ce reproducem aici, cititorul va stabili rolul covârșitor, ca număr și influență, al Jidanilor în delictele menționate și va conchide cum acest neam parazitar și dușmănos transformă viața noastră economică într'un câmp vast de hoții sub rafinate forme.

Am subliniat numele ce sunt incontestabil jidovești, rămânând mulți Jidani ascunși sub nume ce și-au însușit spre a înșela pe Nejidani. Fie-care va putea stabili proporția numerică a delinvenților din neamul lui Iuda.

Citește cu atenție, iubite cititor:

„ESCROCHERIILE.

„S'au prăsit într'atâta, au luat atâtea forme și proporții, iscusințe și perfecțiuni și s'au întins în atâtea domenii, direcții și cercuri... Încât au dobândit dreptul la un capitol special.

Mai cu seamă că prin însușirile de mai sus au reușit să plaseze țara — și sub acest raport — alături de cele mai înaintate civilizații ale Occidentului.

Urmăriți vă rog....

Ca într'un caleidoscop minunat, privind peste paginile cronicii judiciare, veți fi cuceriți de varietatea, ingeniositatea și picantul escrocheriilor ce au furat și reținut obștea.

Spicuiesc:

Negustorul Herșcovici S., spre a înlătura falimentul, plătește pe creditori cu polițe false ale nevastei, apoi dispare, abandonând enorm pasiv; altul — tot *Herșcovici*, dar *Avram*, — după ce înșală naivitatea „pro Zion“ a consăngerilor lo-

calnici și adună fonduri pentru Palestina, se duce în țara lui Moise și escrochează și acolo, cu alte sume, pe frații“ săi, în numele propagandei zioniste în România; iar ultimul *Herșcovici*.... *Leon Scheizer*, dându-se drept controlor la U. C. B., reușește să adune câtevazeci de mii de lei dela abonați spre a le schimba contoarele....

Urmează apoi pirații milei și filantropiei publice: *Filip Alexander*, *P. Zaharia* și *O. Petrescu*, înșală publicul cu liste de ajutoare pentru studenții șomeri; *Titus Barabas*, adună fonduri pentru foaia universitară inexistentă „*Murmurul națiunei*“; *Naftuli Heller* și *Simon Blumenfeld* inaugurează sistemul listelor de subscripție și apelului către pungile oamenilor de bine, răspândite în Capitală prin apași diverși asociați la parte; *Dimitrie Dobrescu*, fiindcă le-a urmat exemplul, cu „*subscripții pentru suferinzi*“ încasează 2 ani închisoare; iar *Tanc Silberstein* așteaptă la Văcărești judecata fiindcă își înmormântase toate neamurile trecute și viitoare, cu bani adunați din pomană escrocată pe ulițe.

Și acum escrocii negoțului: *Teodor Thoma*, prospector petrolifer, înșală clientela cu comenzi imposibile; *H. L. Korn* și *C. Jaeger* operau în depozitele clienților; *Haim Coloman*, se da drept tapetier, primea material și bani, și lăsa pe clienți să adăste pe sfântul așteaptă: *Rubin Moșcovici*, ceasornicarul de sub Athénée Palace, își însușește bijuterii de un milion adunate în depozit pentru „*excelență plasare*“; *Lloydul Român* adună garanțiile personalului și se disolvă la Văcărești, spre a fi reprodus ceva mai târziu de soții *Traian* și *Ana Rădulescu*, sub emblema „*Boiangeriei Moderne*“; ior tovarășia *Peretz și Brill* din str. Smârdan, se desface în paguba de milioane, a unor firme engleze ce-i încredințase considerabile stocuri de mărfuri.

Omiteam însă pe profesioniștii căsătoriilor: *dentistul Kalik Miron*, i-a mâncat zestrea d-rei *Zilly Soos* în contul căsătoriei, dar după logodnă, o abandonează fără explicații; tânărul *N. Grădișteanu* operă în acelaș mod, dar nu merse nici la logodnă, fiindcă reuși să ia dota înainte chiar de a schimba înelele, grație unor diplome de înaltă intelectualitate, firește contrafăcute;

d-ra *Rașela Sin Bercu*, cucerește — în idiș, ungurește și nemțește, — pe frumosul naiv, d. *Șmac Șmac* din Sighetul Marmației, îl ia de bărbat more judaico; îl duce la tribunal să semneze declarația de nunță, dar îi pune sub nas în realitate un act de dotă prin care miopul domn de două ori Șmac, recunoaște că a primit dela aleasa inimii lui un milion lei. Apoi Rașela rupe căsătoria și.... cere banii înapoi!

CONTRABANDELE.

Au ocupat și ele loc însemnat în atenția opiniei publice.

Este adevărat însă că nu atât prin importanța afacerilor, cât prin tapajul exagerat făcut în legătură cu contrabandele mărunte.

Bizareria e acută.

Contrabandele vaste, de o cutezanță sfidătoare, făptuită de așii acestui gen de piraterie — în paguba fiscului și a comerțului — contrabandele de calibrul celei comisă de tovarășii *Ghinsberg* și *Laub*, au fost sustrate rigorilor, s'au eternizat în cercetări elastice de biroucratie fără rezistențe, s'au topit în mușamale, pe când cele neînsemnate, numai ele, s'au încheiat prin întemnițarea făptașilor sau prin severa lor amendare.

Exemplu: *Nadler Naftuli*, *Max Juster*, *M. Davidescu*, *Jean Aronovici* și *Sabina Aftalion*, pentru că au trecut la vamă un stoculeț de mătăsuri, s'au ales cu amendă de un milion lei și cu riscul osândeii cuprins în ordonanța de urmărire (*Ghinsberg* și *Laub* însă, își văd mai departe de afaceri, menajați de orice neplăceri); *Manasse Grumberg*, *Ilie Horowitz* și *M. Sutz* au înfundat pușcăria într'o lungă prevenție, iar azi sunt judecați la tribunalul corecțional pentru altă contrabandă meschină (dar comparșii *Antonier et Comp.*, prinși asupra faptului, nici n'au ajuns măcar la parchet); *Hermann Weissmann*, a fost condamnat la închisoare, fiindcă a introdus câteva țigarete bulgărești în țară, iar *Ludvig Schwart Feibiș Benjamin* și *Jaques Safir* și-adastă sentința, fiindcă au importat ilicit câteva rânduri de cravate de mătase — totuși marii șnapani ai contrabandei habar n'au că există o lege a vămilor și un regim de penalitate pentru infractorii ei¹⁾.

1) Printre marii șnapani ai contrabandei, reamintim cititorilor noștri din acelaș număr al ziarului „*Universul*“, pe *Jidanii Bercovici Bela*, *Danzinger*

Să sperăm că cel puțin în 1931 se va unifica regimul judiciar în această materie, fie prin statornicirea unor rigori egale pentru toți, fie prin revărsarea harului mușamalei asupra tuturor....

CONCORDATE, FALIMENTE, BANCROUTE.

Experiența legii Iunian asupra concordatului preventiv, continuă.

Rezultatele sunt aceleași, bine cunoscute și din timp denunțate de noi în campania ce am dus-o contra acestei legiuiri de sfărâmarea creditului țării.

Tot mai numeroase firme se grăbesc să depună registrele la tribunalele comerciale spre a cere concordate de ruină pentru creditorii respectivi.

Flagelul se întinde în toate ramurile negoțului.

Și discreditul ia astfel proporții generale.

Iată câteva cazuri: fabrica de săpun și lumânări Toma C. Zamfirescu; banca Română de finanțare; exploatarea de păduri C. Pișău; bumbăcăriia G. Ionescu; ceasornicăriia Ad. Roller (activ 40 mil., pasiv 52 mil.); tipografia I. Ionescu; banca Packer și Becker; import-export I. Wexler (activ 23 mil., pasiv 26 mil.); fabrica Ciurapi „Ideal“ confecții de dame Auer (activ 15 mil., pasiv 23 mil.); pie-lăria C. Alexandrescu; accesorii de automobile Weitz și Kraft (activ 4 mil. și jum., pasiv 5 mil. și jum.); sobe Schoenfeld; Auto-Import (activ 24 mil., pasiv 32 mil.); pielăria Micu Spinner (activ 10 mil., pasiv 13 mil.); Armătura soc. Transilvania (activ 11 mil., pasiv 23 mil.); petrolist Charles Rosenfeld (activ 11 mil. 800 mii, pasiv 16 mil.); Pișcu Levy ș. n. c. manufactură; farmacia Bruss, d. Ilie Bărdeanu; sticlăria Eft. Istrati; transporturi Ivry, d. Steinhardt; restaurant, cinema, hotel Marma, d. N. Tănăsescu; la „Balon“, d. A. Georgescu ș. a.

Concordatul preventiv este una din creațiunile legislative cele mai dăunătoare pentru creditul țării și

Ludovic, Weiss Ludovic, Fisch Al., cari au făcut timp de 2 ani contrabande cu vagoane de spirit, mituind și pe funcționarii români dela stația de frontieră Valea lui Mihai. Astăzi sunt cu toții deferiți justiției.

Iată Jidane Fildermann, dela U. E. R., cum își colaborează consăngenii la viața economică din România întregită și cum înțeleg respectul țării, ce-i ocrotește și îi îmbogățește!

suspendarea ei, până la întocmirea unei legiuiri de serioasă ocrotire a negoțului, se impune ca o aprigă nevoie a anului în care am intrat.

E ușor de controlat că cele mai multe întreprinderi falite, au trecut prin purgatoriul concordatului.

Falimentele însemnează însă nu numai ruina precugetată a creditorilor, ci adesea și înșelarea lor.

Tribunalele corecționale au tratat de aceea cu firească severitate mai toate bancrutele ce li s'au înfățișat.

De aceea, e și o satisfacție pentru opinia publică, dar și o exemplară — deci prin ea însăși utilă societății — represiune, osândirea infractorilor la legile comerțului.

Amintim între alții pe: frații Kalmanovici, comercianți de sași (pasiv 12 milioane lei, activ zero!) osândiți la câte 2 ani închisoare; Ig. Oberst și Adolf Ieșanu, câte un an; Osiat Oberst, 2 ani; Paul Schwartz, zis Negrescu, 3 ani; I. Bălănescu-Luther, 18 luni; tatăl și

fiul Millis, Samuel și Karol, câte 2 ani; Z. Nistor, un an; Raul Bendel, un an și Leon Pascu 15 mii lei amendă; H. I. Levy, 2 ani; A. D. Kalantzis, 2 ani; Jean Levenschon, zis Belgianul 2 ani, etc....

Iar dintre cei supuși judecării tribunalului corecțional, ca bancrutari frauduloși, amintim pe: manufacturistul Avram Todel; drogistul Apostol Cionga; negustorul de galanterie Issy Bially; Sol. Edelstein și M. Bercovici, componenții soc. Luceafărul; bancherul Al. Georgescu; Jaques Mendelsohn & Vaiss, patronii firmei „Astra“; Solomon Herzan; croitorul Aron Moise Kohn; Rebeca Rosenfeld și fiul ei Michel; I. Segall Câmpineanu, ș. a.“

Iată, domnule cititor, rassa care vrea să conducă lumea! Iată trăsăturile caracteristice în timpul de azi ale bandeii de tâlhari, cari mâine vor opera, ca în Rusia, și la noi, dacă nu ne unim cu toții în organizația L. A. N. C.

„Infrățirea Românească“.

D-ra Louise Weiss, misionara Ligii Națiunilor

Cu toată criza economică, și desorientarea politică, România este totuși cercetată de înalte personalități și campioni ai păcii, pensionari ai Ligii Națiunilor.

Vizitele umanitaristilor se înmulțesc în vreme ce situația economică a țării, merge din ce în ce mai rău. Dacă ar fi vorba de un adevărat îndreptar și sprijin, toți acești misionari ai păcii și ai umanitarismului, trecuți de hotarele țării — a doua zi după un banchet prezidențial — nu ne-ar defăima țara și neamul, prezentându-ne lumii ca pe un popor barbar.

Păcătuiim prin prea multă ospitalitate, prin prea multă bunătate și toleranță. Poporul de jos, este bun și ospitalier din firea lui; conducătorii săi, sunt buni și ospitalieri, din lașitate și inconștiență. Ambele, — calitatea și defectul — au fost speculate cu prisosință de binevoitorii noștri umanitariști internaționali.

De curând, un mare ziar din Capitală, anunța în coloanele sale, sosirea în București a D-rei Louise Weiss, directoara revistei „L'Europe Nouvelle“ și care după mai multe vizite de curtoazie pela diferite redacții, a avut o consfătuire la Ministerul Instrucțiunii, cu d. Ministerul Costăchescu și d. C. Kiritescu, directorul general al învățământului secundar.

Care să fie oare rostul acestor sbuciumări ale D-rei de mai sus, campioana păcii și a Ligii Națiunilor?! Dar, consfătuirea dela Ministerul Instrucțiunii, dintre înaltele autorități școlare și directoarea Louise Weiss?!

Nimic extraordinar, fiindcă nota ziarului scrie:

— „Scopul acestei consfătuiri ar fi înființarea unei școale în genul celei pariziene „l'Ecole de la Paix“, o școală a păcii, după modelul celei din Paris, unde puii de jidănaș, să învețe și mai multe argumente pentru abolirea granițelor, pentru susținerea păcii universale, adică a păcii lui Isdrael.

Pare că n'ar fi de-ajuns propaganda comunistă, ce se duce fățiș și în ascuns, prin tot felul de tipărituri și societăți secrete, care în Basarabia au copleșit tineretul școlar. Dovadă, că nu există nici un complot sau manifestație comunistă, în care să nu fie amestecați și elevi de liceu, ori studenți, majoritatea lor Jidani.

În general, literatura de după războiu, se caracterizează printr'o tendință antimilitaristă, împotriva sentimentului național, așa zisa literatură umanitaristă, lipsită de impulsul puternic al voinței de a fi. Această literatură — așa zisă universală — a îmbolnăvit multe generații dela războiu încoace. Li-

teratura umanitaristo-democrată, formează în multe școli secundare, obiectul disertațiilor școlarești, în care tineretul entuziasmat se atașează de scriitori în genul lui *Karl Marx* et Comp.

Se discută problema educației tineretului, în care scop, s'au pus în programele analitice, una sau două ore de filosofie-pedagogie.

Cu aceasta, suntem departe de a putea spune că, educația tineretului este asigurată, mai cu seamă educația patriotică, *desvoltarea sentimentului național*.

Țintim prea mult exteriorul și prea puțin interiorul, baza personalității omului.

Avem pretenția de a fi mai întâi, cetățenii umanității, înainte de a fi cetățenii națiunii.

Numai prin națiune, la umanitate!

Școala păcii, despre care este vorba, nu-și poate avea rostul în capitala României-Mari, în care predomină — și așa — spiritul și atmosfera cosmopolită.

Precocitatea noastră, în a imita tot ce face Franța, este o precocitate bolnavă. Franța, nu trebuie să uităm, că și-a creat o cultură, o artă, o civilizație a ei proprie și națională, înainte de a fi căzut pradă spiritului iudaic: universal-pacifist, internațional și cosmopolit.

Aceasta cu atât ma mult, astăzi, când școlile secundare și profesionale din provincie, se desființează din motive economice. Cum poate fi privită o atare intenție, când pătura țărănească-națională, n'are suficiente școli, — dovadă este numărul analfabeților și al celor fără studii, puși totuși în posturi înalte administrative — fapt care dăunează atât de mult, vieții noastre publice ?!

Șomajul intelectual, nu este real, el nu este produs de numărul mare de intelectuali naționali, ci dimpotrivă, este produsul invaziei străinilor, cu diplomele din Apus „*Bon pour l'Orient*“, care concurează viața naționalilor, ce stau cu diplomele în buzunar....

Cine vine la noi în țară să ne propună înființarea de asemenea școli pentru pace ?

D-ra Louise Weiss, directoara revistei „*L'Europe Nouvelle*“, interpreta Ligii Națiunilor în chestiunile mari de educație, în vederea formării spiritului nou, ce vor să creeze în *EUROPA PACIFICO-IUDAICĂ*.

Paralel cu aceasta, Ministerul

Instrucțiunii¹⁾, fiind informat că o publicațiune periodică „*NAȚIONAL-CREȘTINĂ*“, s'ar fi răspândind printre elevi, trimițându-se chiar gratuit la unele direcțiuni de șoanele din afară școlii, ce ar îmșcoli, a dat ordine severe, ca prapraștia asemenea broșuri, să fie deferite parchetului.

Lăsând la o parte cafilicarea juridică a faptului, constituind un delict penal, plasarea unei publicații naționaliste, — oficial aprobată — putem vedea de aici, câtă grijă se pune de Jidani, în păstrarea ordinii și a sentimentului național, în școală. Prin intervenția

¹⁾ Vezi „Cuvântul“ Nr. 9046 din 1 Ianuarie 1931.

Blank și slugile sale

Zilele acestea a avut loc solemnitatea desvelirii monumentului lui *Mauriciu*, recte *Moritz Blank*, odioșul cămătar, care timp de 50 de ani a cămătarit haiducește biata noastră țară, rotunjindu-și burta și îngroșându-și ceafa cu bani storși din sudoarea de sânge a bietului Român.... *Moritz Blank*, care, venit cu traista'n băț, cine știe din ce gubernie rusească, după 50 ani de hoție și pușlamalac a reușit să ne dea formidabila bancă *Marmorosch-Blank*, dispunând azi de sute de sucursale în țară și străinătate, cu capitaluri fantastice.

La această solemnitate au luat parte o mulțime de foști, viitori și actuali miniștri, printre care remarcăm: d.d. *Mihai Popovici*, *V. Madgearu*, *Gr. Iunian*, *I. Răducanu*, etc., inclusiv d. *Gr. Filipescu*...

De d. *Gr. Filipescu*, nu mai vorbim. Il cunoaștem bine, încă dela moartea lui *Mauriciu Blank*, când în fața unei adunări imense de Jidani și jidăniți, a aruncat o grozavă pată de rușine pe obrazul celui ce a fost *Nicolae Filipescu*, spunând că acest mare om de stat și mare patriot, n'a ezitat să se prosterneze în fața idiotei și scârboasei făpturi circumcise, cerându-i nășia la *Jokey-Club*, de unde reese că d. *Gr. Filipescu*, a pălmuit demnitatea și a pătat amintirea tatălui său, afirmând (în discursul cu pricina), că întregul edificiu zidit de *Nicolae Filipescu* e așezat pe temelii blankiste...

Deci d. *Gr. Filipescu* e un mort pentru noi și pentru neamul românesc și ca urmare să nu mai vorbim de cei adormiți întru'l domnului.

lor, într'o noapte, codul penal, a luat o nouă interpretare.

Este vorba de „*BULETINUL ANTI-IUDEO-MASONIC*“, condus de oameni cu răspundere morală, de conferențieri universitari, la care colaborează oameni de înaltă cultură, ca: *A. C. Cuza*, *I. C. Cătușeanu* și *N. Paulescu*, toți profesori universitari. Rolul acestei publicații, este acela de a se face cunoscut opiniei publice, activitatea nefastă a oculte' francmasonice, care conspiră în speluncile-i misterioase, asupra: *Statului*, *Națiunii*, *Bisericii creștine*. Publicul creștin român, să judece și să aprecieze, unde-și are rostul intervenția Ministerului Instrucțiunii.

G. FĂCĂOARU
— Hunedoara. —

Ne rămân actualii miniștri național-tărăniști, prezenți înaintea statuei lui *Moritz Blank*, să-l mai asigure odată de dragostea și credința lor de slugi bătrâne și plecate, cu care l-au înconjurat pe el, stăpânul, cel bătrân și cu care îl înconjoară azi pe *Aristică*, mâna dreaptă a d. Maniu.

Solemnitatea a decurs în liniște. Au vorbit slugoi mai bătrâni, apoi d. *Mihai Popovici*, actualul vistier, ferm convins că *Moritz* a fost, *dijă*, un bun Român, în multe rânduri, salvator al finanțelor statului în vremuri de grea cumpănă...

Și doamne, cât l-a mai laudat d. *Popovici*!

L-a ridicat în slăvi nebănuite, l-a pus alături de îngerii din cer, l-a fixat ca pe un gândac pe frontispiciul finanței românești, aprobat de cei 3 miniștri blankiști...

La urma tuturor a vorbit *Aristide*, care după ce le-a mulțumit frumos pentru graba cu care au sosit, le-a dat voie să plece pela treburile lor...

„Sărmană țară!... Tu te sbați, lupti și tremuri și tragi de moarte! Și miniștrii tăi luptă, se sbat și tremură și ei... de frica lui *Blank*, atotputernic în Țara Românească.

Miniștrii tăi închid școlile, că prea ți se deșteptaseră copiii și prea amenință cu bâta și ștreangul, pe hoți, mișei și vânduți și prea cer socoteală domnilor dela putere pentru tot ce fac și prea scrășnesc din dinți și se încruntă în fața circumcișilor, cămătari, care le suge și măduva din oase!...

Miniștrii tăi asvâr! pe drumuri

în plin început de iarnă, o ostire de nenorociți pentru că îngreuiază bugetul cu 2000—3000 lei lunar, pe când samsarii electorali și ciracii întru partid, încasează cu zecile de mii....

Miniștrii tăi, — din poruncă ocultă — maltratează invalizii, văduvele și orfanii de războiu și stropesc pavajul străzilor cu sângele lor, că prea amenințau pe hoții și trădătorii ajunși deputați și senatori de drept și pe dezertorii ajunși directori de gubernii sub oblăduirea pentru deapururi blestematului trădător Const. Stere...

Miniștrii tăi vând străinilor averile naționale, ca să sărăcească pe copiii tăi și legați astfel de mâini și de picioare să-i arunce în ghiara finanței jidovești, a cămătarilor nesătui reprezentați prin viermii neadormiți de sub comanda lui Blank.

Miniștrii tăi fac legi peste legi îngrădind libertatea și drepturile copiilor tăi și deschizând granițele pentru circumtăiații ciraci ai Blank-ului dându-le frâu liber și îngăduindu-le să jefuiască prin camete neomenesti pe copiii tăi ajunși la aman.

Miniștrii tăi execută ordinele lui Blank — foste slugi plecate bătrânului mort Moritz-Mauriciu, slugi plecate lui Aizie-Aristide cel de azi, care ține guvernul în buzunar, dispunând de actele lui. El e stăpânul...

Ceilalți nu-s decât miște slugi plecate, care îi execută cu precizie poruncile.

Iuda e stăpân!

Dictează!

Aruncă pe drumuri zeci de mii de nenorociți!

Ne închide școlile, ca să ne prostim!

Și ca mâine un Trotzki Leiba se va ridica și va trage sabia. Și în timp ce hora drăcească a circumtăiaților se va întinde dela un capăt la altul al țării noastre oropsite, zeci și sute de mii de capete vor sbura sub ascuțișul sabiei otrăvite și zeci și sute de mii de trupuri se vor amina în văzduh cu gâtul în ștreang de spânzurați — sabia și ștreangul lui Leiba Trotzki român de rit... blankist...

Noi le însemnăm în sufletul nostru îndurerat pe toate.

N. DIMITRIU-FOTIN
— Râmnicul Sărat. —

Un act de apărare

Dumitrescu-Socor

Un elev dela liceul internat din Iași — Dumitrescu — într'un moment de supremă revoltă sufletească a tras un foc de revolver, contra directorului celor două cotidiene din Strada Sărindarului: „Dimineța“ și „Adevărul“. Directorul a rămas cu viață după ce a trecut prin fiorii morții, iar „atentatorul“ a fost transportat într'o celulă a închisorii Văcărești...

În tot decursul timpului, ce s'a scurs dela „atentat“ și până în prezent, timp de-altfel destul de lung, Sărindarul n'a conținut să tipe... Și șarpele când e în pericol, șueră...

Un popor își are și el sufletul său; și contra acestui suflet se pot comite atentate... crime... Și câte crime de felul acesta nu s'au comis în strada Sărindarului. Din redacția Dimineții și a Adevărului, câte săgeți veninoase nu s'au îndreptat contra acelor ce vorbesc și simt românește... și câte calomnii nu s'au împrăștiat în cele patru părți a lumii din condeiul scribilor nebotezați, contra Țării noastre... De multe ori ne-a fost dat să vedem în coloanele acestor ziare cele mai nerușinate minciuni menite să ne discrediteze poporul peste hotare și de multe-ori cu strângere de inimă ne-am văzut cei mai buni fii ai țării, cei mai buni Români, împroșcați în moroiu. Palatul „Adevărului“ și a „Dimineții“ era pentru noi Români, cupa de venin și ură, din care zilnic se vărsa otrava picătură de picătură... Și directorul celor două cotidiene din str. Sărindarului are pe suflet multe atentate și multe crime, săvârșite contra sufletului poporului românesc...

După cum în viața de toate zilele există o legitimă apărare contra celor ce atentează la viața unui semen al său, tot astfel și în viața unui popor există o legitimă apărare contra celor ce atentează la sufletul său. E drept că până la un punct acest suflet e distinct de sufletul mulțimii ce-l compune. Dar această distincție nu merge la infinit...

Dacă o casă compusă din nenumărate cărămizi apare în afară ca o unitate, nu mai puțin adevărat e că atunci, când cineva caută să o dărâme, cărămizile își dobândesc ființa lor distinctă... Și dacă în acel moment s'ar întâmpla ca o cărămidă să se desprindă din înălțimea zidului și să izbească în creștet pe cel ce lucrează la dărâmarea ei, cine poate fi făcut vinovat?... Desigur că nimeni. *Cauza rezidă în însăși persoana care primise lovitura.*

Și atunci poate fi făcut cineva vinovat, că în urma nenumăratelor lovituri, ce le-a primit sufletul poporului românesc din partea ziarelor „Adevărul“ și „Dimineța“, s'a desprins o părticică din el, năpustindu-se asupra directorului lor? Poate fi făcut elevul Dumitrescu vinovat de glonțul descărcat asupra lui Socor? Nu!... Hotărât nu. Gestul său n'a fost un atentat în înțelesul comun al cuvântului, ci un *act de legitimă apărare*. Sufletul poporului românesc prin mâna lui Dumitrescu, a căutat să se apere contra repetatelor atacuri primite din str. Sărindarului.

Și legitima apărare stă în afară de legi.

V. LĂZĂRESCU
— Cluj. —

Doctrina și programul L. A. N. C.

se află la redacția revistei »Infrățirea
»Românească« - Cluj, str. Bob Nr. 7,
— tipărite în broșură, ce costă lei 2.

Fiecare conducător de organizație L. A. N. C., este dator să-și procure numărul trebuincios, spre a-l răspândi printre aderenții noștri.